

ת"פ 2782/01 - חננאל עדיני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 2782-01 מדינת ישראל נ' עדיני
תיק חיצוני: 1467/00

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המבקש	חננאל עדיני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי התנגדות המבקש למתן פקודת מאסר בעניינו, חלף קנס, אותו לטענתו שילם. לצד טענתו זו, טוען המבקש טענות נוספות, אשר תפורטנה להלן.

תמצית השתלשלות ההליכים

ביום 30.10.2002 נגזר דינו של המבקש, לאחר שהורשע על פי הודאתו בסדרת מעשי מרמה והונאה, משגב, רימה, זייף וביצע עבירות נוספות כנגד נפגעי העבירות לאורך שנים. על המבקש הושת מאסר אותו ריצה בעבודות שרות וכן נגזרו עליו פיצוי כספי למתלוננים בסכום כולל של 219,442 ₪ וכן קנס בגובה 25,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו.

משהמבקש לא שילם את הקנס, הועבר הקנס ביום 1.2.2004 לגבייה באמצעות המרכז לגביית קנסות, והפך ל"חוב" כהגדרתו בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995 (להלן: "חוק המרכז" ו"המרכז"). למבקש הומצאו דרישות תשלום, ומשהוא לא פעל להסדרת חובותיו אל מול המרכז, ננקטו נגדו הליכי גבייה והוטלו עיקולים, אולם גם בהליכים אלו לא היה כדי להביא את המבקש לפירעון החוב. משכך, נחתמה על ידי בית המשפט בחודש ינואר 2011, קרי לפני כמעט 11 שנים, פקודת מאסר חלף הקנס.

במקביל, הגיש המבקש בקשה לפשיטת רגל, וביום 12.1.2011 ניתן בתיק הפש"ר צו כינוס, אשר הביא להקפאת תיקי המבקש במרכז לגביית קנסות, ובכלל זה לביטול פקודת המאסר.

יצוין כי המרכז התנגד להסדר הנושים שהוצע, ואף הגיש ביום 2.3.2011 תביעת חוב על סך 621,531 ₪ לכונס הרשמי בגין כלל חובות המבקש.

עוד יצוין, כי ביום 24.11.2014, במסגרת הסדר הנושים שאושר על ידי בית המשפט המחוזי, התקבל במרכז דיבידנד

בסך 26,344 ₪, אשר בהתאם להוראות הדין והפסיקה נזקף לטובת הפיצויים בהם חויב המבקש.

בשנת 2016 ניתן למבקש הפטר מחובותיו, ולפיכך ביום 10.9.2017 נשלחה על ידי המרכז הודעה למבקש במסגרתה הובהר לו כי בהתאם לסעיף 69(א)(1) בפקודת פשיטת הרגל (נוסח חדש), תש"מ - 1980 (להלן: "פקודת פשיטת הרגל"), צו ההפטר לא פטר אותו מתשלום החוב למדינה, וכי ניתן לפיכך להמשיך ולנקוט בהליכים לגביית חובות אלה.

מששוב לא פעל המבקש להסדר חובו, נשלחה אליו ביום 17.9.2017 התראה טרם הפעלת פקודת מאסר, ומשגם לאחר מכן לא שולם החוב, נחתמה על ידי בית המשפט פקודת מאסר ביום 14.7.2019.

המבקש נעצר על ידי משטרת ישראל ביום 14.7.2020, מכוח פקודת המאסר - שנה תמימה לאחר חתימתה, ופנה לבית המשפט ביום 17.7.2020 בבקשה בהולה לביטול צו המאסר ושחרורו המיידי. הוא שוחרר בהוראת בית המשפט, לאחר שנקבעו תנאי שחרור, ובהם בין היתר פיקדון במזומן בסך 3000 ₪, אשר הועברו למרכז ונזקפו לטובת הפיצויים שהושטו בתיק.

לאחר שהצדדים הגישו טיעוניהם, ניתנה על ידי החלטה בבקשת המבקש להורות על ביטול פקודת המאסר מחמת אי מסירת מכתב ההתראה כדין, וכן בטענות נוספות שעניינן בהתיישנות העונש, בפטור עקב הליכי פשיטת הרגל, ועוד. יאמר כי המרכז הסכים בסופו של יום לבטל את פקודת המאסר. חרף זאת, בשל נסיבות הבקשה מצאתי לדון בטענות המבקש, וקבעתי בהחלטתי מיום 21.9.2020, בין היתר, כי מכח סעיף 77 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), נזקפו התשלומים אותם שילם המבקש במסגרת הליכי פשיטת הרגל לטובת הפיצוי ולא על חשבון הקנס, ולפיכך נכון למועד אותה החלטה ולפסיקה באותה עת, לא התקבלו כלל כספים לטובת תשלום הקנס וכל הכספים ששולמו על ידי המבקש, נזקפו לטובת הפיצויים (להלן: "החלטתי הקודמת").

עוד קבעתי כי בהתאם לסעיפים 41 ו- 69(א)(1) בפקודת פשיטת הרגל, רשאי המרכז להמשיך ולפעול לגביית חובו של המבקש גם לאחר שקיבל הפטר, שכן המבקש לא הופטר מתשלום החוב במסגרת הליכי פשיטת הרגל, וכן קבעתי כי הסמכות לדחות או לפרוס את הקנס שמורה למרכז ולא לבית המשפט, מנימוקים המפורטים בהחלטה. כך גם דחיתי את טענת ההתיישנות. לפיכך, יאמר כבר עתה כי יש לקרוא החלטה זו יחד עם החלטתי הקודמת, משבבקשתו הנוכחית שב המבקש וחוזר על חלק מהטענות אותן טען לפני כשנה, טענות אותן דחיתי ואשר איני מוצאת כל עילה כעת לשנות מהחלטתי.

לאחר אותה החלטה, והגם שהובהר בה מפורשות כאמור כי המרכז רשאי לפעול לשם גביית החוב, שוב לא פנה המבקש להסדרת חובותיו, ולפיכך נשלחה אליו התראה נוספת טרם הפעלת פקודת מאסר, התראה אשר נחתמה על ידי אשתו ביום 28.12.2020. בהתאם להודעה זו, נותר למבקש לשלם בתוך 20 ימים קנס בסך 79,593 ₪, המורכב מקרן הקנס בסך 25,000 ₪, ומתוספת פיגורים והוצאות גבייה. לחילופין, הובהר כי הנאשם יאסר למשך 175 ימים.

בחלוף המועד שנקבע במכתב ההתראה, בחלוף כשנה מאז החלטתי הקודמת, ומשהמבקש התעלם ממכתב ההתראה ולא פנה למרכז לשם פריסת חובו או תשלומו, הופקה פקודת מאסר חדשה, היא נשוא הבקשה שבפני. טרם שנחתמה

הפקודה, פנה המבקש לבית המשפט בבקשה דחופה לביטולה, כפי שיפורט להלן.

טענות המבקש

לטענת המבקש, יש להורות על ביטול פקודת המאסר מכוח רע"פ 7621/15, **מוסרי נ' מדינת ישראל**, אשר ניתן ביום 1.7.2021 (פורסם בנבו) (להלן: "הלכת מוסרי") לפיו לא ניתן להטיל מאסר חלף קנס, משסכום הגבוה מסכום הקנס כבר שולם למרכז במסגרת הליך פשיטת הרגל שהתנהל בעניינו. כן נטען כי הקנס התיישן, משלא ננקטו בשנים שחלפו ממועד מתן גזר הדין הליכים ממשיים לשם גבייתו.

משכך, התבקש להורות על ביטול פקודת המאסר, ולחילופין, מטעמי זהירות, לפרוס את קרן הקנס או מה שנותר ממנו לתשלום חודשי בסך 1000 ₪, ולהורות על ביטול תוספת הפיגורים.

תגובת המשיבה

נטען כי עסקינן במבקש מרובה חובות, המתחמק מתשלומם מזה זמן ממושך. חובותיו למדינה עומדים כיום על סך 292,274 ₪ בגין 14 תיקים ובכללם התיק הנדון, נכון ליום 30.9.2021.

גזר הדין בעניינו ניתן לפני 19 שנה, והגם שהמבקש היה מודע לקנס ויכול היה לפעול להסדירו טרם הפקת פקודת המאסר, הוא בחר להתעלם מדרישות התשלום, מהליכי הגבייה וממכתבי ההתראה שנשלחו אליו, ובחר לפנות לבית המשפט רק משנשלחה לבית המשפט פקודת מאסר חדשה. נטען כי המבקש ממחזר טענותיו, אשר נטענו במסגרת בקשה קודמת ונדחו בהחלטת הקודמת כמפורט לעיל. בכלל זה נדחו הטענות בדבר התיישנות, בדבר קבלת הפטר, בקשת פטור מריבית הפיגורים ועוד, וכי מדובר במעשה בית דין ואין מקום לדון מחדש בטענות אלה.

אשר לטענה כי הלכת מוסרי חלה בעניינו של המבקש, נטען כי ההלכה אינה רלבנטית לעניינו ומשום כך יש לדחות את הטענה, שכן בהלכת מוסרי נקבע כי לא ניתן לאסור חייב, ככל שהפקיד את סכום הקנס או סכום הגבוה ממנו, אך הסכום נזקף לטובת הפיצויים שהושתו עליו. ואולם, המבקש לא שילם את סכום הקנס או גבוה ממנו, שכן חוב הקנס עומד על 82,044 ₪ כולל ריבית פיגורים נכון למועד הגשת התגובה, ואילו המבקש הפקיד סכום כולל בן 29,344 ₪ (26,344 ₪ כדיבידנד במסגרת הליכי הפש"ר, ו-3000 ₪ במסגרת הליכי השחרור ממאסר עת נאסר לאחר חתימת פקודת המאסר הקודמת).

נטען כי המבקש לא שילם את הסכום האמור מיוזמתו, ומשכך הוא אינו עומד בתנאי הלכת מוסרי, שכן זו אינה חלה לשיטת המשיבה מקום בו מועבר תשלום על ידי נאמן פשיטת רגל כ"דיבידנד".

נטען בהקשר זה כי אם תתקבל עמדת המבקש, כך שגם תשלומים שהתקבלו במרכז שלא מרצונו החופשי של החייב יחשבו כתשלומים לטובת קנס שהושת בהליך פלילי, באופן שלא יאפשר הפעלת פקודת מאסר, יהא בכך משום פרשנות מרחיקת לכת.

פרשנות המבקש מנוגדת לתכליות המרכזיות של מאסר חלף קנס, המתמקדות בתמרוץ החייב לשלם את הקנס המוטל עליו במהירות האפשרית ולמנוע הפקת רווח מביצועה של העבירה. משהחייב עצמו לא לשלם את הקנס, והתשלום הועבר למרכז על ידי הנאמן, אין בכך משום תמריץ למימוש מטרות האכיפה והענישה.

נטען כי קבלת עמדת המבקש עלולה לעודד חייבים לפנות להליכי חדלות פירעון, כך שכל תשלום שיבצעו לקופת הנשייה, יפטור אותם מהחובות הנגבים במרכז ומהיכולת להפעיל מאסר חלף קנס בתום הליך חדלות הפירעון.

ככל שהמבקש רוצה להימנע ממאסר, עליו לשלם את יתרת קרן הקנס העומדת אחרי קיזוז על סך 21,444 ₪, ולאחר תשלום קרן הקנס יוכל להגיש בקשה מנומקת הנתמכת באסמכתאות לשם הפחתת ריבית הפיגורים או פריסת יתרת חוב הקנס בהתאם לחוק המרכז.

בנסיבות אלו, צורפה פקודת מאסר חדשה עליה התבקש בית המשפט לחתום.

תשובת המבקש לתגובת המשיבה

המבקש טען כי בהתאם להלכת מוסרי אין כל צורך שהתשלום ייעשה מיוזמתו. נטען כי המשיבה מצמצמת את הלכת מוסרי ללא בסיס, וכי מששילם סכום העולה על קרן הקנס הוא פטור ממאסר, אף אם סכום זה נזקף לטובת הפיצוי.

הוא חזר על טענותיו גם בנוגע להתיישנות העונש, ועל בקשתו לפרוס את הקרן ולהורות על ביטול תוספת הפיגורים.

יצוין כי ביום 12.9.2021 הוריתי בהסכמת הצדדים על עיכוב הליכי הגבייה והמאסר עד מתן ההחלטה בבקשה.

דין והכרעה

כאמור, עניינו של המבקש מובא בפניי שלא בפעם הראשונה. בהחלטתי הקודמת הכרעתי בטענתו להתיישנות, וכך גם בבקשותיו לפריסת התשלומים ולביטול תוספת הפיגורים. יוזכר בהקשר זה כי בהתאם לחוק ולפסיקה, המרכז הוא האמון על סוגיות פריסת החובות והפחתת הריביות. נוכח התנהלות המבקש לאורך השנים, ואי הצגת כל ראיה או טענה אשר יש בהן כדי ללמד על קושי כלכלי המונע ממנו את פרעון חובו, או טענה חדשה כלשהי בסוגיות אלו, עסקינן בסוגיות שכבר הוכרעו, וכאמור איני מוצאת לשנות מהחלטתי הקודמת בענייני.

משכך, נותר לדון בטענתו העיקרית של המבקש, קרי, כי יש להימנע מחתימה על פקודת המאסר, שכן קרן הקנס כבר הופקדה בפועל במרכז לגביית קנסות במסגרת הליך פשיטת הרגל, הגם שנזקפה לטובת פיצוי נפגעי העבירה.

סעיף 71(א) בחוק העונשין דן במאסר חלף קנס, וקובע:

"בית המשפט הדין אדם לקנס, רשאי להטיל עליו מאסר עד שלוש שנים למקרה שהקנס כולו או מקצתו לא ישולם במועדו ובלבד שתקופת המאסר במקום קנס לא תעלה על תקופת המאסר הקבועה לעבירה שבשלה הוטל הקנס; נקבע לעבירה עונש קנס בלבד, או היתה העבירה של אחריות קפידה כאמור בסעיף 22(א) סיפה, לא תעלה תקופת המאסר במקום הקנס על שנה."

יאמר כבר עתה כי אין בידי לקבל את טענת המשיבה לפיה יש לקרוא את פס"ד מוסרי ככזה המתייחס לתשלום מרצון בלבד, וחרף זאת בסופו של יום באתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להורות על מאסרו על המבקש, חלף הקנס, כפי שיפורט להלן.

כאמור, בהתאם לחוק העונשין, כל סכום ששולם על חשבון הקנס נזקף תחילה לטובת הפיצויים.

אין בידי לקבל את פרשנות המשיבה לפיה המבקש אינו עומד בתנאי הלכת מוסרי משלא שילם את הסכום מיוזמתו, אלא במסגרת הליכי פש"ר. לא מצאתי יסוד לפרשנות זו בפסק דין מוסרי, ואיני מוצאת כי יש חשיבות לשאלה כיצד נגבה הכסף, ועיקר הוא שהכסף נגבה. יצוין בהקשר זה כי בענין מוסרי הטעים בית המשפט העליון כי אין נפקות לשאלה לטובת איזה גורם נזקף התשלום - לטובת קופת המדינה או לטובת נפגעי העבירה (ר' ס' 27 בפסק דינו של המשנה לנשיאה כבוד השופט מלצר), ונקבע כי חוק העונשין מבחין בין פעולת הגבייה לבין זקיפת התשלום לגורם כזה או אחר, באופן התומך אף הוא במסקנה כי יש לדחות את פרשנות המשיבה, לפיה על התשלום להיעשות אך מתוך רצונו הטוב והחופשי של המשלם.

אין בידי לקבל גם את טענת המשיבה לפיה לא שולם סכום השווה לגובה הקנס, משבמסגרת הליכי הפש"ר קיבל המרכז סכום הגבוה מקרן הקנס - 26,344 ₪, ובהמשך כאמור סכום נוסף בן 3000 ₪. בנסיבות אלו לא ירדתי לסוף דעת המרכז בטענתו כי המבקש טרם שילם סכום השווה לסכום הקנס, אף אם סכום זה נזקף לטובת הפיצוי. אמנם המבקש לא שילם את הוצאות הגבייה והריבית, ואולם סכום הגבוה מקרן הקנס שולם. כך גם לא הובהר בתגובת המשיבה מדוע לשיטתה, מששילם המבקש 29,344 ₪, נותר לתשלום סכום של 21,444 ₪ כקרן הקנס, וכיצד בוצע החישוב האמור, כאשר יוזכר כי סכום הקנס המקורי עמד על 25,000 ₪.

מנגד, איני מקבלת אף את פרשנות המבקש להלכת מוסרי. המבקש מפרש את פסק הדין ככזה שאינו מאפשר לאסור אדם ששילם את סכום הקנס, אף אם התשלום נזקף לטובת הפיצוי.

ואולם עיון מדוקדק בפסק הדין מלמד כי לא כך נקבע. אמנם באותו ענין נקבע כי מוסרי ואחר שעניינו נידון באותו עניין לא יאסרו, שכן מלוא הקנס הופקד, הגם שנזקף לטובת הפיצוי, ולכאורה מסקנת המשנה לנשיאה כבוד השופט מלצר עולה בקנה אחד עם טענות המבקש שבפניי, ואולם כבוד השופט עמית הטעים כדלהלן:

"אכן, למקרא פשט הוראות החוק, קשה לומר כי מקום שבו סכום ששולם נזקף לטובת הפיצוי המיועד לנפגע העבירה ולו בלבד, ניתן לראות בקנס כקנס ש"שולם". אף על פי כן, ספק בעיניי

אם בנסיבות כגון אלה, הוראת סעיף 71(א) לחוק העונשין, שעניינה בשלב גזירת הדין, מחייבת בהכרח את הפעלתו של המאסר חלף הקנס באופן מיידי ו"אוטומטי" (להבחנה בין שלב גזר הדין במסגרתו מוטל קנס ומאסר חלף קנס, שלב החתימה על פקודת המאסר, ושלב הפעלת המאסר חלף קנס בפועל, ראו בעניין אזולאי, בפסקה 10). בנקודה זו אתחבר להערתו של השופט הנדל (פסקה 12 לפסק דינו). לדידי, בהינתן שבמסגרת מנגנון ההשגה השיפוטית יציר הלכת גוסקוב ניתנה אפשרות לחייב שהוצאה נגדו פקודת מאסר לפנות לבית משפט בבקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס והמאסר תחתיו, ניתן לאפשר לחייב לטעון במסגרת זו מעין טענת "שילמתי", ובית המשפט יבחן אם נסיבות העניין מצדיקות את הפעלת המאסר חלף הקנס בנקודת הזמן הנוכחית או את דחייתו למועד אחר לצורך מיצוי תשלום הקנס" (ההדגשות שלי).

עוד הבהיר כבוד השופט עמית כי בנסיבות המקרים שנדונו במסגרת ענין מוסרי, אין מקום להפעיל את המאסר חלף הקנס, ולפיכך הוא מצטרף לפרשנות ולתוצאה אליה הגיע המשנה לנשיאה כבוד השופט מלצר.

המשנה לנשיאה ציין כי עיקרי פסק דינו של כבוד השופט עמית מקובלים עליו, ואילו כב' השופטים סולברג והנדל סברו שיש לדחות את הערעורים, ולהותיר את פקודות המאסר על כן.

מכאן, שהקביעה בדבר ביטול פקודות המאסר על ידי דעת הרוב בענין מוסרי, נעשתה תוך התחשבות בנסיבות המבקשים באותו ענין, ואולם לא נקבע באופן גורף כי לעולם יש לבטל את פקודת המאסר מששולמה קרן הקנס, וכבוד השופט עמית הבהיר למעשה כי במסגרת "הרחבת" פסק דין גוסקוב (רע"פ 837/12, **גוסקוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.11.12 (פורסם בנבו), להלן: "רע"פ גוסקוב"), ניתן בשלב בו אנו מצויים, לבחון אם הנסיבות מצדיקות את הפעלת המאסר, שכן אין להורות על הפעלתו באופן "אוטומטי" משנטענת טענת "כבר שילמתי".

זאת ועוד, הגם שבענין מוסרי הנמקת בית המשפט העליון מושתתת בחלקה על העדר יכולת של המבקשים לעמוד בתשלום שהושת עליהם, הרי שהמבקש שבפני לא טען כלל ובודאי שלא הציג כל ראיה ממנה עולה כי הוא אינו יכול לעמוד בתשלום החוב, וכאמור - על מנת להשתחרר ממאסר הפקיד באופן מיידי את הסכום שנפסק. גם בכך יש כדי ללמד כי עתירתו לפרסות התשלום לתשלומים בני 1000 ₪ בחודש בלבד ולביטול תוספת הפיגורים, נועדה אף היא לצמצם ללא הצדקה וללא שמץ של הנמקה את חובו, ולדחות את תשלום הפיצויים והקנס, ויש בה כדי ללמד גם על העדר רצון או מאמץ מינימלי מצד המבקש לעמוד בתשלום חובותיו.

חרף הפניות, ההתראות וניסיונות הגבייה של המרכז לאורך השנים, לא עשה המבקש דבר לשם פרעון חובו. לא למותר לציין עוד בהקשר זה כי שתי התכליות העומדות בבסיס המאסר חלף הקנס - התכלית האכיפתית והתכלית העונשית, נועדו להוות אמצעי אפקטיבי ומרתיע לכפיית תשלום הקנס ואף תחליף לרכיב הקנס שבגזר הדין, כאשר התכלית האכיפתית נועדה להמריץ חייבים לשלם את הקנס תוך פרק זמן סביר ובאופן יעיל.

יוזכר, כי הקנס והפיצוי הושתו על המבקש במסגרת גזר דין שניתן בעניינו לפני כ-19 שנים. משבחנתי את השתלשלות האירועים ואת התנהלות המבקש לאורך שנים ארוכות אלו, ובכללן את אי פניית המבקש למרכז לגביית קנסות לאורך

אותן שנים, חרף התראות שקיבל, ואי העברת תשלום כלשהו למרכז לשם תשלום הקנס או הפיצוי, למעט במסגרת הליכי פשיטת הרגל או לשם שחרורו מהמאסר, שוכנעתי כי עסקינן במבקש אשר הגם שאינו חולק על עובדת אי תשלום הקנס והפיצוי (למעט הסכומים שניגבו ממנו כמפורט לעיל), מתחמק באופן שיטתי מתשלום חובותיו, ובהם הקנס והפיצוי נשוא תיק זה. בנסיבות אלו, מצדיקים שיקולים של דין וצדק, כמו גם האינטרס הציבורי, את מאסרו ככל שלא ישולם הקנס.

לא למותר לציין בהקשר זה כי בית המשפט התחשב התחשבות יתרה במבקש במסגרת גזר הדין, עת הורה כי המבקש יפצה את נפגעיו בסכום הפגיעה הנומינלי בהם, ללא הצמדה או ריבית, ואיפשר לו לשלם את הפיצוי בתוך שנה ממועד מתן גזר הדין. חרף זאת, כאמור, לא שילם המבקש ולו שקל אחד מיוזמתו לאורך 19 שנים.

טרם חתימה, לא ניתן שלא להתייחס גם לקצב התנהלות רשויות האכיפה ובראשן המרכז, בעניינו של המבקש, ולהצר עליו. כאמור לעיל, פקודת המאסר הקודמת נחתמה ביום 14.7.2019, אך המבקש נאסר רק שנה תמימה לאחר מכן, ביום 14.7.2020.

מכתב ההתראה האחרון נחתם על ידי אשת המבקש ביום 28.12.2020 ובמסגרתו התאפשר למבקש להסדיר את תשלום חובו בתוך 20 ימים. חרף זאת, משלא עשה כן המבקש, רק ביום 25.8.2021 התקבלה בבית המשפט בקשת המרכז לחתימה על פקודת מאסר חדשה.

אף אם אניח כי רשויות אכיפת החוק, ובהן המרכז והמשטרה עמוסות לעייפה, הרי שאין כל הצדקה להגשת הבקשה לחתימה על פקודת המאסר בחלוף למעלה מ-7 חודשים מהמועד בו התאפשר למבקש לשלם את חובו, כאשר עסקינן במי שלאורך שנים ארוכות מאד אינו עושה ולו צעד מינימלי לשם פרעון החוב. מצופה היה כי המדינה תפעל ביתר נחישות בעניינו של מי שהוא חייב סדרתי לטענתה, המתחמק לאורך שנים ארוכות מתשלום חובותיו.

בסופו של יום ניצב בפני בית המשפט מבקש אשר נידון לפני שנים ארוכות בשל סדרת מעשי מרמה וגניבה כלפי מתלוננים שונים. בית המשפט התחשב בו והשית עליו פיצוי נומינלי בלבד, וחרף זאת עד עתה, בחלוף 19 שנים ממועד גזר הדין, לא קיבלו נפגעי העבירה ולו את הסכום הנומינלי אותו גזל מהם המבקש, אשר בודאי אינו משקף את הסכום הריאלי של הפגיעה בהם.

לאחר שניתנה למבקש פעם נוספת זכות הטעון על מנת לוודא קיומו של הליך הוגן בעניינו, במסגרת "הרחבת" הלכת גוסקוב, שוכנעתי כי עסקינן במי שלאורך השנים מתחמק שוב ושוב מפרעון חובו, הגם שהמציאות מלמדת כי משעה שנאסר שילם באופן מיידי את הסכום בסך 3000 ₪ אותו הורה בית המשפט כי עליו לשלם כערובה לשחרורו, וחרף זאת עותר המבקש כי אם תידחה טענתו לביטול הקנס, יתאפשר לו לשלמו בתשלומים בני 1000 ₪ בלבד מדי חודש.

בית המשפט העליון הטעים לאורך שנים כי סמכות בתי המשפט לעכב את ביצוע המאסר חלף הקנס נועדה לוודא קיומו של הליך הוגן (ר' רע"פ **גוסקוב** וע"פ 4919/14, **אזולאי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.3.17 (פורסם בנבו)). על רקע זה הוריתי על ביטול פקודת המאסר בהחלטתי הקודמת בעניינו של המבקש, משהתברר כי ההתראה בדבר הפעלת

המאסר חלף הקנס לא נמסרה לו בהתאם לדרישות הפסיקה.

משכעת אין עוד חולק כי מכתב ההתראה נמסר כדין, ומשמדובר כאמור במי שמתחמק לאורך שנים מתשלום חובותיו, באתי לכלל מסקנה כי בנסיבותיו של מבקש זה, אין הצדקה להימנע מחתימה על פקודת המאסר חלף הקנס, ולפיכך בקשתו נדחית.

נוכח קביעתי לעיל, כי לא הובהר כיצד חישב המרכז את סכום יתרת הקנס, בהעמידו אותו על 21,444 ₪, יבחן המרכז שוב את חישוב יתרת הקנס, יבהיר את דרך חישובו ואת חישוב ימי המאסר תמורתו, ינפיק בתוך עשרה ימים פקודת מאסר חדשה ויעבירה לחתימתי.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ב, 21 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.